

tikel 23, stk. 3. I så fald skal udlevering finde sted senest 10 dage efter den aftalte nye dato.

Efter rammeafgørelsens artikel 23 kan 10-dages fristen for at gennemføre en endelig udleveringsbeslutning i visse tilfælde udsættes. Hvis det således af grunde, som ikke kan tilskrives en af medlemsstaterne, viser sig umuligt at gennemføre udleveringen inden for fristen, skal den anmodede medlemsstats kompetente myndighed straks kontakte myndigheden i den anmodende medlemsstat med henblik på at aftale en ny dato for udleveringen. I så fald skal udlevering finde sted senest 10 dage efter den aftalte nye dato. I disse tilfælde er der ikke pligt til ophæve en eventuel fængsling af den pågældende.

Udlevering kan ifølge rammeafgørelsen (artikel 23, stk. 4) endvidere udsættes midlertidigt af humanitære årsager – f.eks. hvis der er bestemte grunde til at antage, at udlevering vil bringe den pågældendes liv eller helbred i fare. Udleveringen skal gennemføres, når disse humanitære grunde ikke længere foreligger. Bestemmelsen i rammeafgørelsen indebærer, at det ikke som efter gældende ret (jf. udleveringslovens § 7) vil være muligt at *afslå* udlevering, hvis udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10 i om udsættelse af udlevering i sådanne særlige tilfælde.

Efter § 18 e, stk. 3, 1. pkt., kan de retsmidler, der er nævnt i retsplejelovens kapitel 610 om anholdelse og kapitel 70 om varetægtsfængsling anvendes for at sikre udleveringens gennemførelse. Bestemmelsen svarer til den gældende § 17, stk. 3, idet fristen for udlevering på 30 dage dog er udgået. Dette skyldes, at en europæisk arrestordre omfatter både en anmodning om anholdelse, varetægtsfængsling og udlevering, hvorfor 30-dages fristen ikke vil have betydning i forhold til udlevering i EU.

Bestemmelserne i § 18 e, stk. 3, 2.-3. pkt., fastsætter imidlertid, at en fængsling, som er sket i medfør af 1. pkt. skal ophæves, hvis udlevering ikke har fundet sted inden udløbet af 10-dages fristen i stk. 2. Fristen kan dog forlænges af retten i særlige tilfælde.

Bestemmelserne i stk. 3, 2.-3. pkt., er i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 23, stk. 5.

§ 18 f

Efter § 18 f skal genstande, som er beslaglagt eller taget i bevaring under sagen – med forbehold for tredjemands eventuelle rettigheder – overgives til den myndighed, som har anmodet om udlevering, hvis denne myndighed anmoder herom, og genstanden i denne medlemsstat skal tjene som bevis i sagen eller hidrører fra den lovovertrædelse, som sagen vedrører.

Bestemmelsen er en konsekvens af rammeafgørelsens artikel 29, hvorefter medlemsstaterne i visse tilfælde har en pligt til at overgive genstande, som har den nævnte forbindelse til en lovovertrædelse, for hvilken der skal ske udlevering. Den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 18 foreskriver alene en ret for myndighederne til at overgive sådanne genstande i forbindelse med en beslutning om udlevering.

Udlevering af genstande forudsætter, at der er truffet beslutning om udlevering af den pågældende person. Genstandene skal derimod udleveres uanset, at en udleveringsbeslutning ikke kan fuldbyrdes, fordi den pågældende efterfølgende er afgået ved døden eller er flygtet.

En genstand, som skal overgives til en anden medlemsstat i medfør af den foreslåede bestemmelse, kan midlertidigt tilbageholdes eller overgives på betingelse af, at genstanden senere tilbageleveres. Tredjemands eventuelle rettighed over genstande, der skal overgives til en anden medlemsstat, bevares.

Til nr. 13 (§ 19, stk. 1)

Da en europæisk arrestordre omfatter både en anmodning om anholdelse, varetægtsfængsling og udlevering, vil udleveringslovens § 19 ikke have relevans i sager om udlevering til andre EU-medlemsstater.

Den foreslåede ændring præciserer, at § 19 alene finder anvendelse i forhold til stater uden for EU.

Til nr. 14 (§ 20, stk. 4)

Bestemmelsen er en konsekvens af den foreslåede bestemmelse i § 18 a, der indeholder særlige krav til, hvilke oplysninger der skal være indeholdt i en europæisk arrestordre.

Til nr. 15 (§ 21, stk. 1)

Ændringen af bestemmelsen – der vedrører transit gennem Danmark, af udleverede personer fra en fremmed stat til en anden – er en konsekvens af udleveringslovens § 2 a om udlevering af personer til stater uden for EU, der blev indsat i udleveringsloven ved lov nr. 378 af 6. juni 2002.

Til nr. 16 (§ 21, stk. 2)

Bestemmelsen indebærer, at en anmodning om transit gennem Danmark af personer, der skal udleveres, som udgangspunkt skal tillades, hvis der er modtaget de i bestemmelsen nævnte oplysninger. Bestemmelsen finder anvendelse både på udlevering til en EU-medlemsstat fra en anden medlemsstat og fra stater uden for EU. Er der tale om transit fra et land uden for EU, skal der i stedet for oplysning om, hvorvidt